

Nens del desig

Els tractaments de nens es compliquen perquè el nucli familiar ja és complex en si, és a dir amb components neuróticos. El nen no desitja exactament sinó el desig de la mare. Aquesta primera frase que suggereix una problemàtica psíquica, assenjala que la família està implicada en el procés i això precisament obre la possibilitat de solució permet que es pugui plantejar una curació possible.

Els que s'ocupen de nens considerats no escolarizables, comproven el fracàs dels conceptes teòrics de l'ensenyament que han rebut, basat en criteris d'adaptació. Tradicionalment les tècniques educatives tracten de que bàsicament es realitzin aprenentatges compensatoris que bastin per a una adaptació relativa en el millor dels casos. L'habitual és utilitzar més o menys les tècniques i els mitjans d'ensenyament que amb els nens considerats normals, amb la diferència que com el psicòtic no aprèn en els mateixos terminis, l'hi repeteixen tres-centes quinze vegades, fins que per fi no aprèn.

Si l'única cosa que hi ha per a dir, és una descripció de la conducta del petit monstre-alumne-pacient-client, el nen no existeix, perquè la conducta, com és sabut, només està en la mirada de l'adult, que sol proposar-li al presumpte nen, un aprenentatge a través de models culturals, obsessius, acompanyats de maneres de comportaments reactius fóbicos, les conseqüències dels quals depenen del temps que està el nen en el seu procés d'estructuració en el moment que s'intenta entaular la relació pedagògica i solen dur, en les psicosis infantils a situacions d'estancament i fins i tot de deterioració.

Què fa demanar una consulta per a un nen que no és com els altres? Aquesta pregunta ve acompanyada d'una altra, és quelcom orgànic que causa quelcom psicològic? I així està la cosa amb aquesta última pregunta: sense sortida i enfront d'ella professionals i institucions, representant les forces normatives d'una societat, contra el sorgiment de ramificacions forcluidas, en detriment de les quals es preserva la normalitat. Carn de la carn, desig de desig, el petit denega i afirma el primer acte d'aquest drama universal de la vida dels humans, un alguna cosa que no s'investeix en la imatge especular, irreductible en el propi cos i no obstant això fora d'ell: un gaudi autista.

Una intervenció psicoanalítica, no radica a trobar en un o diversos casos un tret diferencial de la teoria i creure que amb això se li explica a algú per quin motiu el seu fill està mut, ja que del què es tracta és de fer-lo parlar, àdhuc en contra de tots els participants en aquest silenci i aquest efecte procedeix d'un tipus d'intervenció que no té gens a veure amb les conductes.

L'anàlisi el farà parlar. El símptoma envolta el mutisme en un subjecte que l'anàlisi suposa parlant. Si parla està guarit del seu mutisme, evidentment. Més això no ens diu per què ha començat a parlar. Quan comença a parlar, les coses poden canviar d'aspecte i és quan es pot observar en l'entorn, alguna cosa així com una reacció terapèutica negativa, però en els familiars, reaccions de pànic o ansietat, enfront de la perspectiva de la cura, enfront de l'olor de la paraula.

Un pare fa episodis depressius quan el fill mut fins a llavors, li demana sortir a passejar o bé, es torna bulímic i cessa tot interès o activitat sexual en un moment determinat del tractament o bé, es poden adduir problemes de pressupost per a tornar al mutisme. Joan Ramón Soto